

mentskreds, og man opnår således såvel at yde teatret økonomisk støtte som at stimulere teaterbesøgene.

Bestemmelsen om, at ministeren skal godkende det prismæssige grundlag for tilskudsberegningen, tilsigter at hindre teatrene i på egen hånd gennem fastsættelse af billetpriserne at fastlægge omfanget af dette tilskud.

Efter erfaringerne fra de senere år skulle der være mulighed for, at støtten efter stk. 1 i almindelighed kan sikre driften af de større teatre. I modsat fald vil der efter stk. 2 kunne ydes teatrene en supplerende støtte, fastsat skønsmæssigt.

Den nævnte bestemmelse i stk. 2 vil i øvrigt navnlig have betydning for de mindre teatervirksomheder. Disse teatre vil oftest have så små bygningsudgifter, at en støtteordning alene baseret på stk. 1, langt fra vil kunne sikre deres drift. De samlede tilskud til de enkelte mindre teatre bør formentlig som hidtil fastsættes på grundlag af en almindelig vurdering af virksomhedernes budgetter. Hvis teatrene skal kunne fortsætte, må der imidlertid kunne stilles større midler til rådighed, end det hidtil har været tilfældet.

Støtte efter stk. 2 forudsættes ydet af en på finansloven bevilget rådighedssum.

Et betydningsfuldt led i den samlede tilskudsordning er den i stk. 3 optagne bestemmelse, hvorved man har søgt at sikre, at en teatervirksomhed ikke opnår urimelig fordel af støtteordningen. Der foreslås her, at de støttemodtagende teatervirksomheder efter hver driftsperiode aflægger regnskab, og at et eventuelt driftsoverskud skal anvendes til tilbagebetaling til statskassen af udbetalt tilskud. Ministeren skal dog kunne undlade at stille krav om tilbagebetaling i den udstrækning, overskudsbeløbet skønnes nødvendigt for teatrets fortsatte drift.

Til § 20.

Almindelig kulturformidlende virksomhed.

I en redegørelse for folketinget vedrørende nogle kulturpolitiske problemer udtalte daværende kulturminister Bodil Koch den 8. marts 1967 (Folketingstidende 1966-67, forhandlingerne I, 2. samling, sp. 2361-2371), at man i stedet for at gennemføre en lov om statsstøtte til kulturcentre burde overveje at give de allerede bestående kulturelle institutioner mulighed for at udfolde „kulturcenterlignende“ virksomhed. I tilslutning til dette synspunkt finder man det rimeligt, at der åbnes mulighed for, at de teatre, der har de fornødne bygningsmæssige og personalemæssige forudsætninger for at tage bredere kulturformidlende opgaver op, kan

gøre dette med den virkning, at denne særlige virksomhed tages i betragtning ved fastsættelsen af statsstøtten til teaterdriften efter reglerne i lovforslagets kapitel 2. På tilsvarende måde er der i de senest gennemførte museumslove, lov nr. 272 og lov nr. 273 af 18. juni 1969 givet museerne mulighed for at påtage sig en almindelig kulturformidlende virksomhed med tilskud efter disse love.

De aktiviteter, der tænkes på, er eksempelvis kunststudstillinger, musikarrangementer, litteraturaftener og filmforevisninger, jfr. betænkning nr. 412 af 1966 om kulturcentre.

Man har fundet det naturligt i den foreslåede bestemmelse at fastslå, at der kun kan ydes statsstøtte efter teaterloven til et teaters almindelige kulturformidlende arbejde, hvis det er af begrænset omfang. Det forudsættes således, at teaterdriften stadig skal være det væsentlige for den pågældende institution.

For landsdelsscenernes vedkommende vil statsstøtte til udgifter vedrørende anden kulturformidlende virksomhed end teateropførelser kun kunne ydes, når disse udgifter er optaget i de af amtsrådene godkendte budgetter.

Til kapitel 3.

Teaterbygninger og teknisk udstyr.

Den gældende teaterlovs bestemmelse i § 19, stk. 1, om lån til selvejende institutioners optagelse af teaterbygninger blev gennemført, for at man i påkommende tilfælde kunne forhindre, at en teaterbygning blev inddraget til anvendelse for andre formål. Den har imidlertid endnu ikke været anvendt, omend der har været gjort forsøg herpå. Bestemmelsen har dog spillet en vis rolle i forbindelse med de bestræbelser, der førte til sikringen af det gamle Betty Nansen Teater, som nu ejes af en selvejende institution, der udlejer det til Ungdommens Teater.

Siden teaterlovens ikrafttræden har der ikke fundet nogen definitiv nedlæggelse sted af teaterbygninger i København.

Mulighederne for lån til større anskaffelser og modernisering af teknisk udstyr (§ 16, stk. 2, og § 17, stk. 3) er blevet fuldt udnyttet i den udstrækning, der på finansloven har været stillet midler til rådighed for formålet. De bevilgede beløb er anvendt til fordel for såvel de faste teatre som de turnerende teatre.

Statsstøtten til forbedring af teaterlokaler og indretning af nye teaterlokaler for den turnerende virksomhed (§§ 20 og 21) har på grundlag af et undersøgelses- og udvalgsarbejde koncentreret sig